

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 08/05/2024.*

\*\*\*\*\*

## **TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ**

### **BÀI 120**

Tu hành là “*quán niệm*” tức là quán và nghĩ tưởng đến pháp nhằm phát hiện ra sai lầm mà sửa đổi. Tuy nhiên, phàm phu dù có đối chiếu với Kinh điển cũng không tìm ra sai lầm. Do đó, Hòa Thượng sách tấn chúng ta “*tùng li từng tý*” loại trừ ô nhiễm, tu tâm Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác. Trong đó, tâm Thanh Tịnh giúp khai mở trí tuệ và tâm Bình Đẳng giúp trí tuệ đó đạt viên mãn, tức là thành Phật.

Hòa Thượng nói: “*Căn bản của việc tu hành là quán niệm. Quán là quán pháp và niệm là nghĩ tưởng đến pháp. Nghĩ pháp, quan tưởng đến pháp mà phát hiện ra sai lầm thì chúng ta sửa đổi lại. Đây chính là tu hành. Thế nhưng không dễ dàng để một người biết được lỗi lầm của mình. Người xưa nói chỉ có bậc Đại Thánh Đại Hiền mới có thể biết được sai lầm của chính mình.*”

Phàm phu chúng ta không thật sự nhận biết được sai lầm vì nếu biết thì đã không tái phạm, không gây ra sai phạm chồng lên sai phạm. Hòa Thượng tiếp lời: “*Cho dù chúng ta ngày ngày đối chiếu với Kinh điển cũng không tìm ra được sai lầm của mình.*” Huống hồ phàm phu ngày ngày chìm trong vọng tưởng thì càng không thể nhận ra.

Hòa Thượng nói: “*Phàm phu chúng ta ô nhiễm rất nghiêm trọng, cho nên trong tu hành phải đem ô nhiễm trên thân và tâm mình từng li từng tý trừ bỏ nó.*” Ngài dùng từ “*tùng li từng tý*” là muốn nói sự tỉ mỉ trong việc thay đổi bản thân mình hằng ngày chứ không để đến khi mọi người chỉ trích mới đi sửa. Muốn vậy, phải bắt đầu tu ngay khởi tâm động niệm, không để khi đã có hành động tạo tác mới nhận ra.

Người xưa hay Thánh Nhân có thể đối chiếu Kinh điển để nhận ra sai lầm còn chúng ta ngày nay hiểu Kinh điển còn sai. Trong bối cảnh này, chúng ta phải dùng phương pháp đối chiếu với tám gương từ bậc Thánh Hiền như Hòa Thượng xem khởi tâm động niệm và hành động của chúng ta làm được bao nhiêu phần trăm tiêu chuẩn.

Chúng ta quán sát hành vi ý niệm của mình vừa có chút sai lầm thì lập tức phải chuyển đổi. Chúng ta có thể học tập tám gương Bồ Tát thường niệm, thường tư duy, thường quán sát thiện pháp. Hòa Thượng nói niệm “*Nam Mô A Di Đà Phật*” chính là thiện pháp.

Thường thì chúng ta bị “*cái thân ta*” chi phối nên muốn ruồng bỏ “*cái thân ta*” này đi. Như vậy cũng không đúng, “*cái thân ta*” giống như chiếc bè qua sông, phá bè rồi thì không thể qua sông. Cũng vậy nhờ có “*cái thân ta*” mới có thể làm các việc Phật sự, lợi ích chúng sanh. Tuy nhiên dung dưỡng quá cho “*cái thân ta*” cũng không được.

Hòa Thượng dạy: “***Phật pháp nói tinh tấn. Tấn là tiến bộ, không để rơi lại phía sau. Phật pháp chân chính luôn đi trước thời đại. Nếu không đi trước thì Phật pháp không thể khế cơ khế lý để dẫn dắt chúng sanh***”. Có người nói Phật pháp luôn đi cùng thời đại cũng là sai. Chúng ta mỗi người học Phật phải đi trước, phải làm ra tấm gương chuẩn mực để dẫn dắt người khác học tập theo.

Chúng tôi từng ghé thăm và nói chuyện đạo lý với một người quen. Sau khi trả tiền mua hàng xong thì chúng tôi mới tặng quà của mình cho họ. Chúng tôi luôn làm họ an tâm, rồi mới tặng quà và nói chuyện đạo lý. Dần dần, người quen này đã học cách làm của chúng tôi là “*cứ cho đi là được*”. Hiện tại, ông chuyên lên núi hái thuốc, tặng thuốc cho người ta. Biết được như vậy, chúng tôi lại tặng ông một chút tịnh tài để động viên ông tiếp tục “*cho đi*”.

Có thể nói rằng chúng ta phải tạo duyên, chủ động thiết kế dẫn dắt những buổi giao tiếp như thế mới có thể giúp được họ. Đây là việc làm cụ thể khiến Phật pháp trở nên khế cơ, khế lý, trở thành khuôn vàng thước ngọc. Nếu người ta cần thứ gì mình tặng người ta thứ đó, đương nhiên là chỉ đáp ứng cái tốt, còn mình chỉ cần nơi chốn để đem Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền nói cho mọi người nghe.

Hòa Thượng nhắc rằng: “***Cương lĩnh của tu học Phật pháp là Giác Chánh Tịnh, cũng chính là Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác như trên đề Kinh Vô Lượng Thọ. Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác không những là cương lĩnh mà còn là thứ lớp của việc tu học. Tâm Bình Đẳng nhất định là Thanh Tịnh, nhưng tâm Thanh Tịnh không nhất định là Bình Đẳng***.”

“***Tâm địa Thanh Tịnh tuy là có thể khai mở trí tuệ thế nhưng trí tuệ này không viên mãn. Khi chúng ta đạt được tâm Bình Đẳng hiện tiền thì trí tuệ mới cứu cánh viên mãn, cũng chính là thành Phật***.” Đây là yếu tố phân biệt giữa Phật pháp chân chánh với Tà pháp. Tà ma ngoại đạo có thể đạt được tâm “*Thanh Tịnh*” nhưng không có tâm “*Bình Đẳng*”.

Tâm địa “*Thanh Tịnh*” tuy là có thể khai mở trí tuệ thế nhưng trí tuệ này không viên mãn. Trí tuệ viên mãn mới thành Phật. Rõ ràng bấy lâu nay chúng ta vẫn nghe “*Tâm Tịnh thì tương ưng cõi Tịnh*” nên hằng ngày chỉ mong cầu tâm “*Thanh Tịnh*” chứ chưa đối đãi “*Bình Đẳng*”, trong tâm vẫn còn có cao thấp.

Để có tâm “*Bình Đẳng*”, chúng ta phải nhận biết rằng tự tánh của chúng sanh, trên từ chư Phật dưới đến chúng sanh nhỏ nhất, vốn là như nhau. Chỉ có nghiệp lực thì khác nhau, nghiệp càng nặng thì thọ thân càng thấp, nghiệp càng nhẹ thì thọ thân cao hơn.

Nhà Phật luôn đề cao việc tu tâm “*Bình Đẳng*”. Nhờ nghe sự dẫn giải một cách sâu sắc của Hòa Thượng mà chúng ta mỗi ngày nhận ra một chút để từ đó không còn mơ hồ, làm cho đúng mới có kết quả.

Trong bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta ngày ngày phải tiến bộ trong tu hành vì không tiến ắt lùi. Mọi sự mọi việc đều phải ở trạng thái tinh tấn chứ không chỉ tinh tấn khi lạy Phật, niệm Phật. Hòa Thượng thường nói: “*Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn*” vậy chúng ta là phàm phu, không lẽ không tinh tấn.

Bài học hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta ngay đời này nhất định phải nắm chắc phần vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì mới không uổng phí cơ duyên gặp được Phật pháp và nhất là được tu học Pháp môn Tịnh Độ.

Giả sử chúng ta có thể đem của báu ở Tam thiên Đại thiên thế giới ra giúp đỡ chúng sanh cũng không tốt bằng việc chúng ta vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc. Nắm chắc việc vãng sanh là nắm chắc việc vượt thoát sinh tử, không còn đọa lạc. Nhờ đó việc độ sanh của chúng ta mới làm được tới cứu cánh viên mãn.

Từ vô thủy kiếp đến nay, chúng ta đều đã học Phật nhưng đi sai phương hướng, chọn sai mục tiêu. Thực tế có người học Phật để cầu tai qua nạn khỏi, mạnh giỏi, bình an, thăng quan phát tài. Những thứ này không cần cầu vì “*trong mạng có nhất định có, trong mạng không nhất định không*”.

Nỗ lực làm những việc lợi ích chúng sanh, đúng phương pháp, đúng quy trình thì tự khắc có phước báu, có thành quả. Nếu làm không đúng thì không thành công. Tuy nhiên, con người ngày nay lại thờ ơ, không chịu đi tìm nguyên nhân thất bại. Thế cho nên, Hòa Thượng mới nói chúng ta từng học Phật trong đời quá khứ nhưng lại đi sai, chọn sai.

Một khi tìm ra được nguyên nhân để chọn đúng, tu đúng nguyên lý, nguyên tắc thì sự có mặt của chúng ta ở đời này sẽ không như hiện tại mà sẽ làm ra tấm gương giống như Hòa Thượng Hải Hiền, Hòa Thượng Tịnh Không.

Chúng ta thường tự ti mặc cảm cho rằng mình không thể làm được như các Ngài. Đó là quan điểm sai lầm. Giống như trồng cây, càng trồng càng có kinh nghiệm chăm sóc từ cây con đến khi ra trái. Trong tu hành cũng như vậy, chúng ta phải tìm nguyên nhân vì sao không thành công. Mọi việc đều có thể làm được với năng lực của con người.

Người xưa nói: “*Người là trượng phu, ta không là trượng phu sao?*” Người là chí nhân quân tử, là Phật Bồ Tát, chúng ta cũng làm được chí nhân quân tử, làm Phật Bồ Tát. Bệnh nặng nhất của con người là luôn ở thái độ cầu an, muốn trải qua cuộc sống thong thả, không muốn cực khổ phấn đấu. Cho nên, điều quan trọng là chúng ta có muốn phấn đấu làm Phật Bồ Tát Thánh Hiền không?

Nếu muốn thì phải làm theo tiêu chuẩn và duy trì việc này. Còn nếu muốn mà không thật làm thì chỉ là vọng tưởng. Đến khi đối diện với sanh tử mới thấy chính mình chẳng có chút thành tựu nào. Nên nhớ rằng ngay đến nhà phát minh sợi tóc bóng đèn cũng phải có ngàn lần cực khổ vì thất bại rồi mới có thành công. Chúng ta hãy tự xét xem có phải trong tâm mình thì muốn nhưng khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình lại không có chút gì tương ứng với một hành giả Tịnh Độ./.

\*\*\*\*\*

***Nam Mô A Di Đà Phật***

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*